

Lovforslagets bestemmelser om at udvide personkredsen, som omfattes af boligstøttens flygtningeregler, kan vi naturligvis også fuldt ud støtte. Det er vigtigt, at den del af flygtningene fra Eksjugoslavien, som ikke bevilges asyl, får de bedste muligheder for at skaffe sig en meningsfuld tilværelse, så længe de har opholdstilladelse i Danmark. Derfor er det rimeligt, at staten bærer udgifterne, så kommunale refusionsovervejelser spiller mindst mulig rolle.

Endelig hilser vi velkomment, at kommunerne nu får fuldmagt til at indbringe lejeniveauet for huslejenævn eller boligret i de tilfælde, hvor lejen forekommer urimelig og det offentlige derfor bliver spændt for vognen.

Der er således tale om et lovforslag, som vi uden betænkeligheder støtter fra radikal side.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det her forslag er jo, som hr. Søvnald rigtigt sagde, en god gang blandede bolcher, og hvis boligministeren ikke vil opdele det sådan, at det kan komme til afstemning, så kan Boligudvalget jo selv gøre det. Det er i hvert fald mere hensigtsmæssigt. Det er ikke, fordi Fremskridtspartiet har nogen problemer med at tage stilling til forslaget samlet.

Jeg vil godt kommentere et par af områderne. Jeg synes i og for sig, det er sølle, at man nu går hen – og man må gå ud fra, at det er den aller-ellersvageste gruppe af lejerner – og siger, at 150 kr. i boligstøtte om måneden er så lidt, at det også er lige meget. Altså, hvis man går ud til en enlig folkepensionist, som bor i en forholdsvis beskedne bolig, og det er man jo nødt til, hvis boligstøtten kun skal være 150 kr., så tror jeg, boligministeren vil opleve, at den enkelte pensionist faktisk får ret meget ud af de 150 kr. og vil opleve det som en nedsættelse af sin levefod, hvis det er sådan, at det er søndagspilsneren eller -cigaren eller snapsen om lørdagen til silde, som man er nødt til at undvære. Det er en sølle tilværelse, som man byder for at spare sådan et fjollet beløb som det, der er tale om her.

Boligministeren ved lige så godt som jeg, at hvis man gik ud og forlangte, at landets kommuner overholdt gældende boligstøttelov, og simpelt hen kontrollerede det og konsekvent stillede dem til ansvar for deres overtrædelser, så ville boligministeren have langt, langt, langt flere penge i kassen end de her par millioner, der er tale om. Og hvis boligministeren mangler inspiration til, hvor det er, han skal gå hen og lede, så skal jeg gerne bidrage.

Når det drejer sig om den del af forslaget, som går ud på, at kommunerne uden fuldmagt fra lejeren skal kunne indbringe lejens størrelse for huslejenævnet eller boligretten, begrunder man det med, at det jo er rimeligt, når det er det offentlige, der yder boligstøtten. Set ud fra den betragtning kan jeg jo være enig: Når man giver offentlig støtte, skal man sikre sig, at man ikke giver offentlig støtte til for høje ydelser.

Derfor burde der have været en tillægsbestemmelse her, hr. boligminister, som gik ud på, at kommunerne havde en pligt til at høre huslejenævnet, når kommunen selv stod som udlejer og administrerer pensionskassernes ældre-boligbyggeri.

Her er der penge at hente, så det klodser, men her har der altså ikke været nogen velvilje fra regeringen. Her har man ligesom overset alle de sparemuligheder, der var. Her har man ligesom ladet kommunerne køre deres eget løb, hvor man helt ukontrolleret har kunnet vælte kommunale udgifter over på skatteyderne, på statskassen. Her har man ingen lyst til at gøre noget.

Når det så kommer til det tredje element i det her, nemlig forslaget om en anden fordeling af, hvad boligejere kan få i tilskud og i lån, så sagde Fremskridtspartiet, da man lavede den her mulighed, at i og for sig har vi meget, meget stor sympati tilovers for det, fordi boligejere kan bo så længe i deres ejendom, som de nu har lyst, orker og formår, og det skal man da også hjælpe dem med. Vi har ikke meget sympati tilovers for, at det offentlige også skal finansiere, at arvingerne får en større arv.

Hvis nu man ud fra et socialt synspunkt simpelt hen havde sagt: Jamen altså, vi vil ikke genere de boligejere. De kan få det samme, men de må værsøge aflevere ved kasse 1 A, i stedet for at lave de her underlige, mærkværdige småjusteringer, og hvor i hvert fald én af dem, nemlig den med grænsebeløbet, bagatelgrænsen, kommer til at gå ud over ganske mange af de aller-ellersvageste.

Hvis man gjorde noget ved at flytte på lån og tilskud, ville det kun gå ud over én gruppe, nemlig arvingerne. Det er jo ikke nogen offentlig opgave at sikre, at nogle får højere arv. Så kan det godt ske, der var nogle, der ville vælge at lade være med at tage det, men det var så en frivillig sag. Så måtte arvingerne jo gå ud og betale det, det koster.

Og så kan boligministeren jo så sige, at det vil Fremskridtspartiet så nok stemme for. Nej, det vil Fremskridtspartiet nok ikke, fordi det her er